

မိုးသက်ဟန်

Platform

Michel Houellebecq

ပလက်ဖောင်း

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ ပြင်သစ်ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒီစာရေးဆရာ အဲဘတ်ကမူး (Albert Camus) ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နိုင်ငံတကာ စာဖတ် ပရိသတ်အများဆုံး ရရှိတဲ့ ပြင်သစ်စာရေးဆရာအဖြစ် မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ကို သတ်မှတ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ အရေးအသားတွေက အမြဲလိုလို အငြင်းပွားဖွယ်ရာ တွေ ဖြစ်တတ်တာကြောင့် တရားရုံးတွေမှာ မကြာခဏ အမှုရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိ ပေမယ့် လွယ်လပ်စွာရေးသားထုတ်ဖော်ခွင့်အရ အန္တရာယ်ကင်းလို့ နေတယ်။ သူ့ကို

မုန်းတီးကြတဲ့ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေ၊ လူမျိုးစုတွေ၊ ဘေးဖယ်ထုတ်ခံထားရတဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတွေထဲ မှာ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေ မုန်းလေ့ရှိတာက အမျိုးသမီးတွေ၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ၊ လူမည်းတွေ၊ လိင်တူချစ်သူတွေ၊ ဂေဟဗေဒပညာရှင်တွေ၊ အမေရိကန်တွေ စသဖြင့် မြောက်မြားစွာ ရှိလို့ နေတာကြောင့် လည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့အရေးအသား တွေက ကြမ်းတမ်းသလို၊ တည်ငြိမ်လေးနက်မှု

ရှိတယ်။ ဟော်မုန်းကြွနေတဲ့ အရေးအသားတွေ ပါဝင်သလို၊ ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်မှုတွေလည်း ရှိနေတယ်။ ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက်ကတော့ မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ဟာ ဥရောပရဲ့ ယဉ်ကျေး တဲ့ စကားအပြောအဆိုနဲ့ သဘောထားတွေရဲ့ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေကို ခဲတွေနဲ့ ပေါက်ပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးတတ်သူတစ်ယောက်ပဲလို့ တံဆိပ်ကပ်ခဲ့ပါတယ်။

မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ရဲ့ လန်ဇာရိုတီ အမည်ရ ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ နှစ်သက်သူတွေ ရှိသလို၊ ဘယ်မှ မရောက်တဲ့ အဟောင်းအမြင်းစံတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညစ်ညမ်းဝတ္ထု၊ အပြာဝတ္ထုလို့ တံဆိပ်ကပ်ကြသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ကိုယ်ကျင့်အမြင်ဆိုင်ရာ သဘောထားတွေမို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးစရာမရှိလှပါ။ ကျွန်တော်ကတော့

ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ကမ္ဘာ့စာပေ လက်ရာတွေကို ဘာသာပြန်ရတာကို နှစ်သက်သူပီပီ မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ရဲ့ အထင် ကရ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ ပလက်ဖောင်း (Platform) ကို ထပ်မံ ပြန်ဆိုလိုက် ပါတယ်။ မီရှယ်ဝဲဘတ် လက်ရာတွေကို ထပ်မံ ဖတ်ရှုလိုသူတွေအတွက် ရည်စူး ပါတယ်။

(၂)

'ဒီနေ့ အမေသေတယ်' လို့ အဲလ်ဘတ်ကမူးက အဖွင့်စာကြောင်း အနေနဲ့ The Outsider ဝတ္ထုမှာ သုံးပြီး အစဉ်အလာ ပြင်သစ်ဝတ္ထုတွေကို စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ မီရှယ်ဝဲလ် ဘတ်က ပလက်ဖောင်းမှာ 'မနှစ်က အဖေ သေတယ်' ဆိုပြီး အဲလ်ဘတ်ကမူးအပေါ် လေးစားသမှုကို ပြသခဲ့တယ်။

ပလက်ဖောင်း ဝတ္ထုမှာ အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ မီရှယ်ဟာ ပြင်သစ် ယဉ်ကျေးမှုဌာနမှာ သာမန်စာရေးစာချိတ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ကိုင် ရင်း အသက်လေးဆယ်အရွယ်အထိ ဘဝကို အထီးကျန်ပျင်းရိစွာ ဖြတ်သန်းနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့အဖေဖြစ်သူ အသတ်ခံရပြီးတဲ့ နောက် ခွင့်ယူ ပြီး ထိုင်းကို စားရိတ်ငြိမ်းအပြီးအစီး ခရီးစဉ်တစ်ခုနဲ့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ခရီးစဉ်မှာ ပါလာတဲ့ တစ်နိုင်ငံတည်းသား

တခြားသောပြင်သစ်တွေရဲ့ အရှေ့တိုင်းပေါ် အထင်အမြင်သေးတာတွေ၊ ဟိတ်ဟန်ထုတ်တာတွေ၊ အတွေး အခေါ် မရှိတာတွေကို မီရှယ်က စက်ဆုပ်

မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖွဲ့ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ထူးခြားပြီး ဆက်ဆံရခက်လှတဲ့ ဗာလေရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ သူ သဘောကျမိတယ်။ ဒါ ပေမယ့် မီရှယ်ဟာ သူ စိတ်ဝင် စားတာကို မပြသဘဲ သိပ်မရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ထိုင်းအနိပ်ခန်းတွေမှာ ထိုင်းအမျိုး သမီးတွေနဲ့ အပျော်ရှာရတာကိုပဲ

ပိုကြိုက်နှစ်သက်နေခဲ့တယ်။

ထိုင်းခရီးစဉ်ပြီးလို့ ပါရီကိုပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ သူတို့ နှစ် ယောက် စုံစုံမက်မက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်လို့ လာခဲ့တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး အချိန်အတော်ကြာ ကင်းမဲ့နေကြတဲ့ လိင်မှုအရသာကို ပင်လယ်ရေလို သောက်လို့ မပြေဖြစ်ကြပြီး လမ်းလွှဲတဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်လိင် ဆက်ဆံ ဖော်ကို နှိပ်စက်ရမှာ သာယာတာ၊ ကိုယ်က အနှိပ်စက်ခံရမှ သာယာတာကို ကြိုက်နှစ်သက်သူတွေလာကြတဲ့ S & M လို့

ခေါ်တဲ့ ကလပ်တွေ၊ ကိုယ့်ပါတနာ တွေကို လဲလှယ်ဆက်ဆံကြတဲ့ ကလပ် တွေသွားကြသလို၊ အများ ပြည်သူနဲ့ ဆိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ ဆက်ဆံကြတဲ့ အထိ လွန်ကျူးလို့ လာခဲ့ကြတယ်။ အမွေတွေရထားတဲ့ မီရှယ်ဟာ ကမ္ဘာလှ ည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဗာလေရီကို ကူညီပေးဖို့ အလုပ်က နေ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဗာလေရီနဲ့ သူ့အထက် လူကြီးကို မီရှယ်က လိင်မှု အခြေပြု ခရီးသွားလုပ်ငန်း စတင်ဖို့ အကြံပေးခဲ့ တယ်။

ပထမကမ္ဘာကလူတွေမှာ ပိုက်ဆံတွေ ပေါများ နေပြီး ပျော်ရွှင်စရာ မရှိ တော့တဲ့ အချိန်မှာ တတိယကမ္ဘာမှာ အစားတစ်လုတ်အတွက် ဘာမဆို လုပ်မယ့်လူတွေ သန်းပေါင်းများ စွာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို မီရှယ် က တင်သွင်းတယ်။ သူတို့ လုပ်ငန်းက အသီးအပွင့်တွေ ဖြစ်ထွန်းတဲ့ အခါ မှာ ထိုင်းကို သူတို့ သုံးယောက် တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ဟာ ဒီဝတ္ထုမှာ လိင်မှုကိစ္စဟာ လူသားတွေရဲ့ အစား သုံး

ဆုံးသော နှစ်သက်မှု မဟုတ်သလို၊ အန္တရာယ်အရှိဆုံးသော နှစ်သက်မှု လည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ရှာဖွေထားတယ်။ ဥရောပ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မျက်မှောက်ခေတ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေတွေကို အငြင်းပွားဖွယ် ဝေဖန် ထားတာလည်း ဖြစ်တယ်။

မီရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ဟာ သူ့ဝတ္ထုတွေမှာ ပိုစ်မော်ဒန် စာရေးဆရာတွေ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ အသင့်တွေ့ရှိပြီးသား စာပေပုံစံတွေ (ready-made literary styles) တွေကို မကြာမကြာ အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ရုပ်သံအစီအစဉ်အကြောင်းတွေ၊ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေခရီးစဉ်ကြော်ငြာ စာရွက်တွေထဲက စာသားတွေ၊ ခရီးသွားလမ်းညွှန်စာအုပ်တွေထဲက စာသား တွေ၊ သတင်းစာတွေမှာ ဖော်ပြပါခဲ့တဲ့ သမိုင်းပြအချက်အလက် တွေကို မကြာ ခဏ

ထည့်သွင်းအသုံးပြုတယ်။ သူ့ဇာတ်ကောင် မီရှယ်ဟာ တစ်ယောက် တည်း ရှိနေချိန်တွေမှာ ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းတွေမေးတဲ့ ရုပ်သံအစီအစဉ်ကို ကြည့်ရှုလေ့ရှိသလို ခရီးသွားရာမှာ လည်း ခရီးသွားလမ်းညွှန်ထဲက စာသား တွေ ကို ဖော်ပြလေ့ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် John Grisham, Fredrik Forsyth, Agatha Christie တို့ ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဝေဖန်တာတွေကိုလည်း ထည့်သွင်း ရေးသားထား တယ်။

(၃)

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာမှာ အမုန်းစကား (Hate Speech) ဖြစ်စေ မယ့် အရေးအသားတွေ၊ ပြောစကားတွေကို တည်းဖြတ်ဖယ်ရှားထားပါတယ်။ ကျန်တာကတော့ မူရင်းစာရေးသူရဲ့ အာဘော်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ပြန်ဆိုထား တာ ပါ။

လန်ဇာရိုတီစာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က အမှာ မှာ ရေးခဲ့သလို ဒီနေရာမှာ

လည်း ပြန်လည် သတိပေးချင်ပါတယ်။ မိရှယ်ဝဲလ်ဘတ်ရဲ့ အရေးအသား
တွေ က ကြမ်းရှုပြီး လိင်မှုကိစ္စတွေ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြတတ်တာ
ကြောင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ မကိုက်ညီဘူးလို့ ယူဆကြသူများ အနေနဲ့
ရှေ့ဆက်မဖတ်ကြ ဖို့ နဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးသူများ သာ ဖတ်ရှုကြဖို့
လေးလေးစားစား မေတ္တာရပ်ခံပါ တယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပေးတဲ့ ငါတို့ စာပေနဲ့ ဖတ်ရှုပေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေ
များကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လေးစားလျက်

မိုးသက်ဟန်

* * *

အပိုင်း (၁)
ထိုင်းတို့ ဌာနေ

အခန်း(၁)

မနှစ်က အဖေက သေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေဟာ မိဘတွေ သေတော့မှ သာ တကယ်အရွယ်ရောက်တဲ့ လူတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ သီအိုရီကို ကျွန်တော် မတင်သွင်းချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အဖေ အဖိုးအိုရဲ့ အခေါင်းရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း မနှစ်မြို့စရာ အတွေးတွေ ခေါင်းထဲရောက်ခဲ့တယ်။ အဖေဟာ တစ်ဘဝလုံးကို လုပ်ချင် ရာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

"အဖေ့မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်.....သိရဲ့လား"

လို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တင်းကျပ်နေခဲ့ပါတယ်။ မိသားစုတစ်စုမှာ နေ့တိုင်း နာရေးဖြစ်နေတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအလောင်းကို ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်နေခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော့်အသက် လေးဆယ်ရှိပြီဆိုတော့ ဘဝမှာ အလောင်းတွေ အများကြီး ကြည့်ခဲ့ရဖူးပါပြီ။ ခုတော့ ကျွန်တော် အလောင်းတွေ ကြည့်ရမှာ ကို ရှောင်လွှဲ ချင်နေခဲ့တယ်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်

တစ်ကောင်လို အလောင်းကို မကြည့်ဘဲမနေဖို့ ကျွန်တော့်ကို အသိတရား က တိုက်တွန်းနေပြန်တယ်။

ကျွန်တော် အခုထိ အိမ်ထောင် မပြုရသေးပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျဖို့ အခွင့်အရေး အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်အမြဲတမ်း ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်နေတာက ကျွန်တော် မိန်းမတွေကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပြသနေတာပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော် အမြဲတမ်း နောင်တရနေမိပြန်တယ်။ အထူးသဖြင့် အားလပ်ရပ် အပန်းဖြေခရီး ထွက်တဲ့ အခါ ပိုဆိုးလှတယ်။ အသက် အတိုင်းအတာတစ်ခု ရလာတဲ့ အခါ

တစ်ကိုယ် တော်သမားတွေကို လူတွေက သံသယရှိတတ်ကြတယ်။ သူတို့တွေက တစ် ကိုယ်တည်းသမားတွေကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စံသွေ နေတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ မှားတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။

နာရေးပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်တော့်အဖေ သူ့ဘဝ နောက်ဆုံးနှစ်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ သူ့အိမ်ကို သွားခဲ့တယ်။ အလောင်းကို ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် မှာ တွေ့ရှိခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အခန်းထဲက ပရိဘောဂတွေပေါ်မှာ ဖုန်တွေတက်နေ သလို ပြတင်းပေါက်မှာ ပင့်ကူအိမ်တွေ ဖွဲ့နေတာကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေပြီ။ အထဲမှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းစပြုနေပြီ။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲက ဗီရိုတွေမှာ တော့ တစ်ခါသုံးစားစရာတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးတစ်အိတ်၊ အရသာ ထည့်ထားတဲ့ ပရိုတိန်းနဲ့ အားဆေး တောင့်တွေပါတဲ့ သံဘူးတစ်ဘူးပဲ တွေ့ရတယ်။ မဂ္ဂနီဆီယမ်ပါတဲ့ ဘီစကစ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုက်ရင်း ကျွန်တော် အခန်းတွေကို လိုက်ကြည့်မိတယ်။ အပူပေးအခန်းထဲမှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့ စက်ဘီးကို ခဏလောက် တက်စီး

ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ထက် ပိုတောင့်ပုံပေါ်တယ်။ သူက နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ခန်း ပြင်းပြင်း ထန်ထန် လုပ်တယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ် ရေအကြာကြီး ကူးတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေမှာ တင်းနစ်ကစားသလို သူနဲ့ ရွယ်တူတွေနဲ့ အတူ စက်ဘီးစီး ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် အသုဘမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

"သူက ငါတို့ ကို နည်းပြလမ်းညွှန်မှု အများကြီးလုပ်တယ်..."

လို့ သားဖွားအထူးကု ဆေးပညာရှင်က ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။

"သူက ငါတို့ ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် စက်ဘီးနင်းတိုင်း၊ နှစ်ကီလိုမီတာလောက် တောင်ကုန်းတွေပေါ်နင်းတိုင်း သူက ငါတို့ ထက် အမြဲ တစ်မိနစ်လောက် စောရောက်နေတတ်တယ်"

"အဖေ၊ အဖေ... အဖေ့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေကလည်း ကြီးပါဘိ"

လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြင်တစ်မျိုးကတော့ ကျွန်တော် အလေးမခုံပေါ်ထိုင်ပြီး ဝိတ်မနိုင်တယ်။ အတိုချုံး ပြောရရင် တော့ ငတုံးတစ်ယောက်လို့ ပဲ မြင်မိတယ်။ မျက်နှာအရေးအကြောင်းတွေ တွန့်ခေါက် နေတာကလွဲရင် ကျွန်တော့်လို ရင်ဘတ်ကြွက်သားတွေ တောင့်တင်းပြီး သုံးမရ တဲ့ ခွန်အားတွေ ရှိနေတယ်လို့ မြင်လာတယ်။ အဖေ... အဖေဟာ အဖေ့အိမ်ကို သဲတွေပေါ်မှာ

ဆောက်ခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်တော် မြင်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စက်ဘီးနင်း နေဆဲပဲ။ အသက်ရှုမရသလို ခံစားလာရပြီး ပေါင်တွေ နာကျင်စ ပြုအောင် လျှောက်လာခဲ့မိပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ အခုမှ အဆင့်တစ်ကို စတင်တာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဈာပနပွဲကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်တော်ဟာ အများအပြင်မှာ အမြင်ကောင်းအောင်တော့ နေနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း

မှတ်ဆိတ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိတ်တတ်တယ်။

ကျွန်တော့်ပခုံး က ကျဉ်းတယ်။ ကျွန်တော် အသက်သုံးဆယ်လောက်က စ လို့ နဖူးပြောင်လာ ခဲ့တာကြောင့် ဆံပင်တိုတိုပဲ အမြဲညှပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တယ်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အရောင်မှ ဝိန်မှ ဝိန် လည်စည်းကို အမြဲတမ်း ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံက ထူးထူးခြားခြား နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းလှ ပါဘူး။ ဆံပင်တိုတို၊ မျက်မှန်ကိုင်း ပေါ့ပေါ့၊ ဝမ်းနည်းနေပုံနဲ့ ခရစ်ယာန် အသုဘသီချင်းကို ဆိုတော့

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ သက်သောင့် သက်သာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဲဒီ လောက် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အသုဘတွေနဲ့ ပိုအဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်တော် စက်ဘီးနင်းတာကို ရပ်လိုက် ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးတယ်။ အပြင် က မြက်ခင်းတွေပေါ် အမှောင် ရောက်လို့ လာခဲ့ပြီ။ အနီးအနားက အဆောက် အအုံက

ရေနွေးငွေ့စက်ရုံပါ။ အနားမှာ သန့်ရှင်းတဲ့ အညိုရောင်မီးခိုးခံ သံမဏိ ပြားကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ အဲဒီနေရာကနေ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ " I love New York" စာတမ်းပါ တီရှပ်လက်ရှည်ကိုဝတ်ရင်း သေနေတာကို တွေ့ခဲ့တာပါ။ သူ့အလောင်းကိုတွေ့တော့ သေနေတာ သုံးရက်ရှိပြီလို့ သေမှု စစ် အရာရှိက ပြောတယ်။ သူဟာ ချောနေတဲ့ ဆီအိုင်ပေါ်မှာ လဲကျတာ ဒါမှ မဟုတ် မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့တာလို့

သုံးသပ်တယ်။ ကြမ်းပြင်က ခြောက်သွေ့နေပြီး ခေါင်းမှာ လည်း ကွဲကြေ ဒဏ်ရာတွေ ရှိနေခဲ့သလို ဦးနှောက် အပိုင်းအစတချို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထွက် ကျနေတယ်လို့ သူကပြောတယ်။ လူသတ်ခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ် လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ချားလ်ဘုရဲစခန်း က ရဲအရာရှိ ချောမွန် ကျွန်တော့်ဆီ

ညနေလာတွေ့မယ်လို့ ချိန်းထားပါတယ်။

* * *

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာတယ်။ အသံစနစ်ကောင်း ကောင်းပါ ပြီး ဒီဗီဒီစက်နဲ့ ချိတ်ထားတဲ့ ၃၂ လက်မ ဆိုနီတီဗီကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်ပါ တယ်။ TF1 ရုပ်သံလိုင်းမှာ ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ Xena : Warrior Princess ဇာတ်လမ်းတွဲ လာနေတယ်။ သံမဏိဘရာစီယာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေက ရတဲ့ အသားနဲ့ မိနီစကတ် ကိုယ်စီဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကြွက်သား အထစ်ထစ်တွေ နဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ ဓားချွန်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ နေတယ်။

"နင်အုပ်ချုပ်တဲ့ ခေတ်ကုန်သွားပြီ တာဂရီတာ"

လို့ ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ အမျိုးသမီးက ဆိုတယ်။

"ငါက ဇီနာပဲဲ့ဲ့။ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းတွေရဲ့ ဘုရင်မ"

လို့ ပြောနေချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ မြည်လာတယ်။ ကျွန်တော် တီဗီအသံ တိုးလိုက်တယ်။

အပြင်မှာ တော့ မှောင်လို့ နေပြီ။ မိုးနဲ့ အတူ သစ်ကိုင်းတွေကို လေက တုန်ခါစေတယ်။ မြောက်ပိုင်း အာဖရိကကလို့ ထင်ရတဲ့ အသက် နှစ်ဆယ့် ငါး နှစ်ဝန်းကျင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။

"ကျွန်မနာမည် အိုက်ချာပါ။ မွန်ဆီယာရေးနေ့ရဲ့ အခန်းကို တစ် ပတ်နှစ် ကြိမ် လာရှင်းနေကျပါ။ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လာယူတာပါ"

လို့ သူက ပြောတယ်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ"

လို့ ကျွန်တော် ပြောရင်း 'ဝင်ပါ' လို့ ပြောမလို့ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ အထဲကိုဝင်လာတော့ တီဗီကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့ရဲကောင်းမ နှစ်ယောက်ဟာ မီးတောင်ဘေးမှာ သတ်ပုတ်လို့ နေကြပြီ။ ဒီဇာတ်လမ်းတွဲဟာ လက်စဘီယန်တွေအတွက် အားတက်စေမယ့် အစီအစဉ်တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။

"ကျွန်မ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါဘူး၊ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာ ပါ" လို့ အိုက်ချာက ပြောတယ်။

"မင်းကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး" လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

"တကယ်တော့ ဘယ်အရာကမှ ငါ့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ် စေဘူး"

သူ နားလည်သလို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကျွန်တော် ရုပ်ချင်းတူတာကို သူ လှမ်းကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားပါ တူနေသလားလို့ ကြည့်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် ကြည့်ပြီးတော့ အိပ်ခန်းတွေ ရှိရာကို လှေကားကနေ တက်လို့ သွားတယ်။

"အေးဆေးလုပ်ပါ၊ အချိန်လိုသလောက် ယူပါ"

လို့ ကျွန်တော် ကြားလောက်ရုံ ပြောလိုက်တယ်။ သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေ ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာကို မကြားတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီလို တွေ့ဆုံ စကားပြောရတာတွေနဲ့ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ရမှာ ။ ခင်ဗျားဆိုရင်လည်း အဲဒီလို လုပ်မှာ ပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေး ပါရစေပြောတာ ယဉ်ကျေးတဲ့

အပြုအမူပဲမဟုတ်လား။ အခန်းထဲမှာ မတရား အေးနေတာကို ကျွန်တော်

သတိပြုမိတယ်။ ဝိုင်သိုလှောင်ခန်းက အအေး ဓာတ်ဟာ စိုစွတ်မှုတွေနဲ့ အတူ ဝင်ရောက်နေတယ်။ အပူပေးစက်ကို ဘယ်လိုဖွင့် ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဖွင့်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေလည်း ခုသေပြီလေ။ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းတောင် ဒီကနေထွက်သွား ချင်တာ။ FR3 ရုပ်သံလိုင်းကို ပြောင်းလိုက်ပြီး ချန်ပီယံတို့ အတွက်

မေးခွန်းများ အစီအစဉ် နောက်ဆုံးပိုင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဗဲလ်ဖူယေးက ဂျူလီယန်လက်ပေကို တတိယမြောက် ဆုတံဆိပ် ရယူတော့ မယ်လို့ ပြောလိုက် ချိန်မှာ အိုက်ချာဟာ ခရီးဆောင်အိတ် သေးသေးကို ပခုံး မှာ လွယ်ရင်း လှေကား ကနေ ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် တီဗီပိတ်ပြီး သူ့ဘက် လျှောက်လိုက်တယ်။

"ငါက ဂျူလီယန် လက်ပေကို အမြဲသဘောကျတယ်"

လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

"သူဟာ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာကနေ လာ တယ်ဆို တာကို အတိအကျ မပြောနိုင်သည့် တိုင်အောင် ဘယ်ပြည်နယ်၊ ဘယ် ဒေသက လာတယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒီပြည်နယ်၊ အဲဒီဒေသ အကြောင်းကို သူအမြဲတမ်း တစ်ခုခုပြောနိုင်တယ်။ အနည်းဆုံး ရာသီဥတုနဲ့ လှပတဲ့ နေရာတွေကို သူပြောတတ်တယ်။ အားလုံးကို ခြုံပြောရရင် သူဟာ လူ့ဘဝအကြောင်းကို နားလည်တယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တွေဟာ လူသားတွေဆို တာ

သူသိတယ်။ လူတွေရဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို သူနားလည် တယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်တွေရဲ့ လူသားဖြစ်တည်မှု ဘယ်အရာကမှ သူ့အတွက် မ ထူးဆန်း၊ မစိမ်းလှဘူး။ ပြိုင်ပွဲဝင်သူဟာ ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ပြိုင်ပွဲ ဝင်သူရဲ့ မိသားစုတွေအကြောင်း၊ ဝါသနာတွေအကြောင်း၊ အကြောင်းအရာ

မျိုးစုံကို ပြောလာအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေကိုပြောရင်းကနေ သူတို့ ဘဝကို တည်ဆောက်စေတယ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်တွေဟာ အများ စုကတော့ ဘင်ခရာဝိုင်းတွေ၊ သံပြိုင်တီးဝိုင်း အဖွဲ့တွေရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ တွေဟာ ဒေသပွဲတော်တွေကို အလှူအတန်း ပွဲလေးတွေလုပ်ဖို့ ဝါသနာ ပါကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ သားသမီး တွေဟာ အမြဲတမ်း စတူဒီယိုတွေမှာ ရှိတတ် ကြတယ်။ ဒီလို အစီအစဉ်တွေ မှာ ပါဝင်တာက လူတွေကို ပျော်ရွှင်စေတယ်။ ပိုကောင်းတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ကို ပေးနိုင်တယ်။ မင်း အဲဒီလို မထင်ဘူးလား"

သူ ကျွန်တော့်ကို မပြုံးဘဲ ပြန်ကြည့်တယ်။ သူဟာ ဆံပင်ကို ထုံးထား တယ်။ မိတ်ကပ်ပါးပါး လိမ်းထားတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက အညို ရောင်မှ ဝိုင်းမှ ဝိုင်းနဲ့ လှတဲ့ အဝတ်အစားတွေဖြစ်တယ်။ သူဟာ အရာရာ ကို အလေးအနက်ထားပုံရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ရှက်တာကြောင့် ခပ်အက် အက် ဖြစ်နေတဲ့ အသံနဲ့ ပြန်မပြောခင်မှာ သူ သေချာစဉ်းစားတယ်။

"ကျွန်မ ရှင့်အဖေကို အရမ်းချစ်ပါတယ်"

ဒီစကားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ပေမယ့် ထူးခြား နေတာ တော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ အဖိုးကြီးမှာ က ပြော စရာ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုလံဘီယာ၊ ကင်ညာ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော် မသိတဲ့ နေရာတွေကိုသွားပြီး ကြံ့တွေကို မှန်ဘီလူးကနေ ကြည့် ခွင့် ရခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေ သူ့မှာ ပြောစရာမျိုးစုံ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တိုင်း သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့

အစိုးရအလုပ်အကြောင်းကို မသရော်မိဖို့ ၊ အလုပ်အကိုင် အာမခံချက်ကို မပြောမိဖို့ သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်လေး ထိန်းခဲ့ ရတယ်။

"မင်းဟာ အလွယ်လုပ်တဲ့ လူအုပ်မှာ ပါနေပြီ"

လို့ သူ အမြဲပြောတတ်တယ်။ တစ်ဖက်မှာ လည်း အပြစ်မတင် မိအောင် သူ ထိန်းနေတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေဟာ အမြဲ အခက်တွေ့ရ တတ်တယ်လို့ သူ ပြောတတ်တယ်။

"ကျွန်မ သူနာပြုကျောင်း တက်နေတာပါ"

လို့ အိုက်ချာက စကားစတယ်။

"မိဘတွေနဲ့ ခွဲနေချိန်ကစလို့ ကျွန်မ သန့်ရှင်းရေး စလုပ်ခဲ့ရတယ်"

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က သင့်လျော်တဲ့ တုံ့ပြန်မှု မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ ချားဘု မှာ အိမ်ငှားခတွေ ဘယ်လောက် ဈေးကြီးလိုက်လဲလို့ တောင် မေးချင် နေမိ တယ်။ အဲဒီလိုမေးမယ့်အစား

"နားလည်ပါတယ်"

လို့ ကျွန်တော် ပညာရှိဆန်ဆန် စကားကိုဆိုလိုက်တယ်။ ဒီစကားက သူ ကို နှစ်သိမ့်စေလိုက်နိုင်ပုံရပြီး သူ တံခါးမကြီးဘက် လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မှန်ပြတင်းကနေတစ်ဆင့် သူ့ရဲ့ ဘောက်စ်ဝက်ဝွန် ပိုလိုကား ရှိ ထဲကနေ ဂ-ငယ်ကွေ့ ကွေ့သွားတာကို မြင်လိုက်တယ်။ FR3 လိုင်းမှာ ချက် ကီကာရီယိုက ခြံအလုပ်သမအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဆယ့်ကိုးရာစု လူနေမှု ဘဝနောက်ခံ ဇာတ်ကားလာနေတယ်။

မြေရှင်မင်းသမီးကို ရုပ်ရည်ချောမောပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ပြင်မာရဲလ်က စန္ဒရားသင်ခန်းစာတွေကို သင်ပေးနေတယ်။ ဒီဇာတ်ကွက်ဟာ အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ အကြာကြီး ပြနေတာကြောင့် ချက်ကီကာရီယိုက ခွန်အားပါပါနဲ့ ကောက်ပင်ရိတ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ငိုက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် မှတ်မိတာက ဝက်အုပ်သေးသေးကို အနီးကပ် ရိုက် နေကြတာပဲဖြစ်တယ်။

နာကျင်မှုနဲ့ အအေးဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော် နိုးလာခဲ့တယ်။ နေသား တကျ မအိပ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော့်ကျောကုန်း နာနေတယ်။ မတ်တတ် ထလိုက်တော့ ချောင်းတော်တော်ဆိုးတယ်။ အသက်ကို ရှူသွင်းလိုက်တော့ ရေငွေ့ပါတဲ့ အခန်းထဲ ရေခဲလေကိုရတယ်။ ထူးဆန်းတာက တီဗီမှာ TF1 ရုပ်သံလိုင်းကလွှင့်တဲ့ ငါးဖမ်းတဲ့ အစီအစဉ် လာနေတာပဲ။ ကျွန်တော် သိသိ သာသာ နိုးထလာခဲ့ပြီ။ ဒါမှ မဟုတ် အဝေးထိန်းခလုတ်ကို နှိပ်နိုင်

လောက်တဲ့ အထိ အသိစိတ်ပြန်ရလာခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ညလွှင့်တဲ့ အစီအစဉ်က ပြင်သစ် မြစ်တွေမှာ တွေ့နိုင်တဲ့ အကြေးခွံမပါတဲ့ ဆီလူရစ် ငါးကြီးတွေ အကြောင်း လွှင့်တဲ့ အစီအစဉ်ပါ။ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် အဲဒီငါးကြီးတွေ ကို နျူကလီးယား ဓာတ်အားပေးစက်ရုံတွေ အနီးတစ်ဝိုက် မှာ သာ တွေ့နိုင်တော့ တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီငါးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထူးခြားမှုတွေကတော့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား ငါးတစ်ကောင်ဟာ

သုံး၊ လေးမီတာလောက် ကြီးနိုင် သလို မြစ်ထဲကနေ ဖမ်းယူရရှိခဲ့တဲ့ အကောင်နမူနာတွေကတော့ ငါးမီတာအထိ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီငါး တွေ အဲဒီလောက်အထိ ကြီးနိုင်၊ မကြီးနိုင် ဆိုတာကိုတော့ ငြင်းချက် မ ထုတ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီငါးတွေဟာ ရက်စက်တဲ့ အပြုအမူတွေ လုပ်တတ်သလား။ မြစ်ထဲ ရေကူးသူတွေကို တိုက်ခိုက်တတ်သလားဆိုတာ ကိုတော့ မေးခွန်းထုတ်ထားခြင်း မရှိသေးပါဘူး။ အများ

ပြည်သူတွေကတော့ ဒီငါးတွေကိုဖမ်းတဲ့ ငါးဖမ်းသမားတွေကို အဆက် အဆံ မလုပ်ချင်တဲ့ သဘောတွေ ရှိနေပါတယ်။ အခြားငါးဖမ်းသမား မိသားစု ကြီးတွေလို မဟုတ်တဲ့ ဆီလူရစ် ငါးဖမ်းသမား အနည်းစုကို လူ တွေက မကြိုက်ကြပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဆီလူရစ် ငါးဖမ်းသမားတွေဟာ သူ

တို့ အပေါ် အဆိုးမြင်ကြမှာ စိုးလို့ ဒီအစီအစဉ်မှာ မပါဝင်ချင်ကြပါဘူး။ ဆီလူရစ် ငါးဖမ်းသမားတွေဟာ အသားစားချင်လို့ ငါးဖမ်းကြတာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ဆီလူရစ်အသားဟာ စားဖို့ သင့်တော် တဲ့ အမျိုးအစားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ကိုဖမ်းရတာ အရမ်း ကောင်းတယ်။ ဉာဏ်ရှိဖို့ လိုအပ်သလို တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ အားကစားသမား စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ လည်း လိုအပ်တာကြောင့် ရိုးရိုးပိုက်ငါးဖမ်းသမားတွေနဲ့ မတူလှပါဘူး။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ ဟိုဒီ လျှောက်နေပေမယ့် အနွေးဓာတ်မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အဖေအိပ်ရာ မှာ သွားအိပ်ဖို့

ဆိုတာကို တွေးတောင် တွေးလို့ မရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အပေါ်ထပ်တက် စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ ယူ လာပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အကောင်း ဆုံးနေသားတကျအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ရတယ်။ ဆီလူရစ်ငါး လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖော်ထုတ်ခြင်း စာတန်းထိုးပြီးတာနဲ့ မီးပိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီညက မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။

* * *

အခန်း(၂)

အဲဒီညမှာ အပါအဝင် အားလုံးဟာ အဆုံးသတ်လာတယ်။ ကပ္ပတိန် ချောမွန်က အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံလို စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ခေါ်လိုက် တဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ မနေ့ညနေက မလာနိုင်တဲ့ အတွက် တောင်းပန်ကြောင်း သူကပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ လောကွတ် လုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရေနွေးအိုး တည်နေတုန်းမှာ သူက စားပွဲပေါ် လက်ပံတော့ပံ တင်လိုက်ပြီး ပရင်တာနဲ့ ချိတ်ဆက်လို့

နေတယ်။ သူ ပြန်မသွားခင်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြေညာချက်ကို ပြန်ဖတ်ခိုင်း ပြီး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းမလို့ ပါပဲ။ ကျွန်တော် သူပြောတာကို လက်ခံကြောင်း ပြန်ပြောလိုက် တယ်။ ရဲလုပ်ငန်းတွေမှာ စာရွက်စာတမ်းအလုပ်တွေ အဆင့်ဆင့် ကြားကနေ ခံနေတာကြောင့် တကယ့်စွန့်စားရမယ့် အလုပ်တွေ၊ စုံစမ်းမှုတွေကို လုပ်ခွင့်မရ ကြဘူး။ အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် ရုပ်သံမှတ်တမ်း အစီအစဉ်တွေကနေ

သုံးသပ်နိုင်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ နှစ်လိုအားရ သဘောတူတယ်။ အင်တာဗျူးဟာ အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ စကတည်းက ကောင်းခဲ့တယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေကနေ နှစ်လိုဖွယ်အသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေဟာ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ ညနေမှာ ကွယ်လွန် ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က အလုပ်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ၁၅ ရက်နေ့မှာ လည်း အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကားနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီး အဖေ့ကို သတ်ပြီးတော့ ညဘက် ပြန်သွားမယ်ဆိုလည်း မဖြစ်နိုင်တာ အသိသာချည်းပဲ။ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေခဲ့သလဲ ဟုတ်လား။ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ့်ကို ထူးထူးခြားခြား

ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ ကျွန်တော် မမှတ်မိတာပါ။ အချိန်က တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ ကျွန်တော့်မှာ ပုံမှန်လိင်ဆက်ဆံဖော် ပါတနာ တစ်ယောက်တစ်လေတောင် မရှိသလို အနီးကပ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မရှိလေတော့ ဘာများ လုပ်နေရမှာ လဲ။ ဒီလိုပဲ ပုံမှန်အတိုင်း ပြီးဆုံးခဲ့မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော် ချောမွန့်ကို တောင်းပန်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကူညီချင်ပါတယ်။

အနည်းဆုံးတော့ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်အောင် လို့ ပေါ့။

"ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ကြည့်လိုက်ပါမယ်"

လို့ ပြောပြီး စာအုပ်ကိုလှန်ကြည့်တော့ ၁၄ ရက်နေ့ အောက်မှာ ကိုရာလီ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ရေးထားတာပဲ တွေ့ရတယ်။ ကိုရာလီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒိုင်ယာရီက လုံးဝ သုံးစားမရဘူး။

"ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်နေပါတယ်"

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာပြုံးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပွဲတစ်ပွဲပွဲအတွက် ကြိုတင်သွားကြည့်တာ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်"

"ပွဲအတွက် ကြိုတင်ကြည့်တာ ဟုတ်လား"

လို့ ပြောပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှည်စွာနဲ့ စောင့်လို့ နေတယ်။ သူ လက်ချောင်းတွေဟာ ကီးဘုတ်ကနေ လက်မနည်းနည်းလောက် မြင့်တက် လာခဲ့တယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်.. ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနမှာ အလုပ် လုပ် တာပါ။ ကျွန်တော်က ပြပွဲတွေ၊ ရှိုးပွဲတွေအတွက် ငွေကြေးစိုက်ထုတ် ပေး နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်"

"ရှိုးပွဲ ဟုတ်လား"

"ရှိုးပွဲတွေ... ခေတ်ပေါ်အကပွဲတွေ..."

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လာတယ်။ ရှက်လို့ လည်း လာတယ်။

"ဆိုတော့ ခင်ဗျားက ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ပွဲတွေအတွက် အလုပ် လုပ်နေ ရတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီလိုပြောလို့ ရပါတယ်"

သူ ကျွန်တော့်ကို အလေးအနက် သဘောပါနေတဲ့ နှစ်လိုမှုနဲ့ ကြည့် နေ

တယ်။ ယဉ်ကျေးမှုဌာန ရှိတယ်ဆိုတာ သူ သတိထားမိပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ သတိထားမိပုံက အတိုင်းအတာတစ်ခုနဲ့ ပါ။ သူ့ရဲ့ ရဲအလုပ်ကြောင့် သူဟာ လူမျိုးစုံ၊ အလုပ်မျိုးစုံကို တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်မှာ ပါ။ ရဲအလုပ်ဆိုတာ လူမှုသိပ္ပံ ပညာရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

ကျန်တဲ့ အင်တာဗျူး အပိုင်းတွေကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းလို့ လည်း ပြောလို့ ရသလို ပုံမှန်မဟုတ်တာတွေလည်း ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ရုပ်သံ ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ခဲ့ဖူးတာကြောင့် ဒီလိုအင်တာဗျူးအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးတွေ ရှိနိုင်မလဲ ဟုတ်လား မသိပါဘူး။ ရန်သူတင် မဟုတ်ဘူး ။ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း မသိ ပါ ဘူး။ သူသေတော့ ဘယ်သူအမွေရမှာ လဲ။ ကျွန်တော်ပေါ့။

သူ့ဆီကို နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းက လာခဲ့သေးလဲ။ သြဂုတ်မှာ ပါ။ ဟုတ် တယ် သြဂုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကတော့ ကလေးတွေ ရှိ တာကြောင့် ခရီး သွားခဲ့တဲ့ အချိန်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာ ပဲ။ ကွန်ပျူတာမှာ ပါတဲ့ ဖဲချပ်ဂိမ်း ဆိုလီတဲလ်ကို ကစားလို့ နေခဲ့တယ်။ ၁၅ ရက်နေ့မှာ ရက်ရှည် ရုံးပိတ်ရက် ရတာကြောင့် ကျွန်တော် အဖေ့ဆီ အလည်လာခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်ဆံရေးကောင်း ရှိလား။

ရှိပါတယ်။ မရှိဘူး ပြောလည်း ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်နှစ်ကို သူ့ဆီ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ အလည် လာလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ တော့ မဆိုးလှဘူးလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြေညာချက်ဟာ ဆုံးခန်းတိုင်တော့မယ်။ ကျွန်တော် ချောမွန်ကို ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ သနားမှုဖြစ်တာတွေ၊ မသက်မသာ ဖြစ်ရတာတွေ အဆုံးသတ် လို့ သွားတယ်။ သူက ပရင်တာထဲ စက္ကူတွေ ထည့်လို့ နေတယ်။

"ကျွန်တော့်အဖေက အားကစား လုပ်ရတာကို ကြိုက်တယ်"

ကျွန်တော် ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင် တစား ကြည့်လို့ နေတယ်။

"ဘာကြောင့် လဲတော့ မသိဘူး သူဟာ အားကစားသမား အရမ်းဆန် တယ်ဆိုတာကို ပြောချင်လို့ "

လို့ ကျွန်တော် လက်တွေ့ကို စိတ်ပျက်စွာဖြန့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကြေညာချက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးတဲ့ နောက် ချောမွန် ကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းမယ့် သက်သေတစ်ယောက်ပဲ"

လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

"သက်သေတွေ အားလုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာတွေပါပဲ"

လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ပြောတဲ့ ကွင်းပြင် ကြီး တစ်ခု ရှိလို့ နေတယ်။ ချောမွန်ဟာ သူ့ရဲ့ ပူယို ၃၀၅ ကားလေးပေါ် တက် လိုက်တယ်။

"စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု တစ်ခုခုထူးရင် အကြောင်းကြားပေးမယ်"

လို့ သူက ပြောသွားတယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းအနေနဲ့ အဖေ သို့မဟုတ် အဖိုး ဆုံးတဲ့ အခါ ခွင့်သုံးရက် ရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် အေးဆေး နေပြီး ကာမင်ဘတ်ဒိန်ခဲတွေ ဝယ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပါရီသွားတဲ့ ကားလမ်းမကြီးပေါ် တက်လို့ လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျော်စရာ နောက်ဆုံးခွင့်ရက်ကို ခရီးသွားအေဂျင်စီ တွေဆီ လှည့်လည်ပြီး ကုန်ဆုံးလိုက်တယ်။ အပန်းဖြေခရီးသွား လက်ကမ်း စာရွက် တွေကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ အဲဒီမှာ ရေးထားတဲ့ အနှစ်ချုပ် ဖော်ပြ

ချက်တွေဖြစ်တဲ့ ဘယ်နေရာမှာ တော့ ပျော်စရာအတိုင်းအတာ ဘယ်
လောက်ရှိပြီးတော့ ကျသင့်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိမယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။
ကျွန်တော် ကတော့ ကြယ်ပွင့်တွေနဲ့ အဆင့်သတ်မှတ်ချက်ကို

သဘောကျတယ်။ အဲဒီလို ပြတာကို ကြည့်ရင်း ပျော်စရာ ဘယ်လောက်ရ
နိုင်မလဲဆိုတာကို ကြည့်နိုင် တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်မနေပါဘူး။ ဒါ
ပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ဆက်လက် ရင်ခုန်နိုင်မှာ တွေကိုတော့ သဘောကျ
တယ်။ မာရဲ့လ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ပုံစံက လူတွေ ကို ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားခွင့်ပေးပြီး
ကုန်ကျငွေနဲ့ ရနိုင်မှာ တွေကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်နိုင်အောင် ကူညီပေး
တယ်။ ဗီဘလန်ကုမ္ပဏီကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်

ဘူး။ လူတွေကို ငွေပမာဏအများ နဲ့ ဖိအားပေးထားတယ်။ ကုပွလန်
ကုမ္ပဏီ ကတော့ ကုန်ပစ္စည်း၊ ဝန်ဆောင်မှုတွေပေါ် မူတည်ပြီး အမျိုးမျိုး
ကွာခြားသွား တာကို ပြလို့ ထားတယ်။ ဘော်ဒရီယာဒ်နဲ့ ဘက်ကာ ကုမ္ပဏီ
တို့ ကတော့ ဝယ်ယူမှုအတွက် အဆင့်အမျိုးမျိုးကို ညွှန်ပြပေးတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ မာရဲ့လ်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်။

ရုံးပြန်ရောက်တော့ မာရီယန်းကို ကျွန်တော် အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ လိုနေ
ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မာရီယန်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပါ။
ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ပြပွဲလျှောက်လွှာတွေကို ကြည့်ရတယ်။ ခေတ်ပြိုင်
အနုပညာအတွက် အတူတူ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူက အသက် သုံးဆယ့်ငါး
နှစ် ရွှေ့ရောင်ဆံပင် ဖြောင့်ဖြောင့်ရှည်ရှည်နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက အပြာဖျော့
ဖျော့။ သူရဲ့ လူမှုဘဝက ဘာလဲဆိုတာ

ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး။ ရုံးရဲ့ အထက် အောက် ဖွဲ့စည်းပုံအရဆိုရင် သူ
ဟာ ကျွန်တော့်ထက် ရာထူးနည်းနည်း ကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီ
အချက်ကို လုံးဝ ခေါင်းထဲထည့်မထားဘူး။ သူက ရုံးမှာ အုပ်စုဖွဲ့ အလုပ်

လုပ်တာကို သဘောကျတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနက ဒါမှ မဟုတ် ပလတ်စတစ် အနုပညာဌာနက အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်လာ ရင် သူက ကျွန်တော်နဲ့ အတူ တွေ့လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခုလို အုပ်စုဖွဲ့

အလုပ်လုပ်နေတာကို သူတို့ သိအောင် လုပ်တတ် တယ်။

"သူကတော့ ကျွန်မတို့ ရုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ..."

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လာ မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိတယ်။

"သူတစ်ယောက်တည်း ငွေကြေးကိန်းဂဏန်းတွေ၊ ငွေစာရင်းတွေကို အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်အောင်လုပ်နေတာပါ သူ မရှိရင် ကျွန်မတော့ ဘာမှ လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ပြီးတော့ သူ ရယ်တော့တာပဲ။ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း သူရယ် တော့ လိုက်ရယ်ရတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် လိုက်ရယ်ရတာပေါ့။ အလုပ်ကို လက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်နေတဲ့ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ဒီ အလုပ်ဆိုတာ သချင်္ဇနည်းနည်းလောက် တတ်ရင် လုပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် မာရီယန်းဟာ သူ့အလုပ်ကိုတော့ မပြောဘူး။ သူ့အလုပ်ကမှ တကယ်ကို

ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်တဲ့ အလုပ်မျိုးပါ။ သူ့မှာ ကွန်ရက်တွေ ချိတ်ရတယ်။ လမ်းကြောင်းသစ်တွေ ဖော်ဆောင်ရတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ တာဝန်ယူ ရတယ်။ တုံ့ပြန်မှုတွေ၊ ဝေဖန်မှုတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ပန်းချီဆရာတွေ၊ ပြခန်းတွေ၊ ဝေဖန်ရေး အယ်ဒီတာတွေနဲ့ အမြဲ ဆက်သွယ်နေရတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သူဟာ အဲဒီလူတွေနဲ့ ဖုန်းတော့ ဆက်နေရတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း

ခေတ်ပြိုင်အနုပညာကို တကယ် နှစ်သက်တာကိုး။ ကျွန်တော် သိ သလောက်တော့ ခေတ်ပြိုင်အနုပညာဆိုတာ ကြီးကို ကျွန်တော် မကြိုက်လှ ဘူး။ အဲဒီ လက်မှုပညာတွေအတွက်လည်း မြင့်တင်ပေးလိုစိတ် မရှိလှဘူး။ ပြီးတော့ နိမိတ်ပုံတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို လည်း မကြိုက်လှဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ စာရင်းကိုင်မန်နေဂျာ ဖြစ်နေတာကိုပဲ သဘောကျလှတယ်။ ရသသဘောတွေနဲ့ နိုင်ငံရေး မေးခွန်းထုတ်တာတွေဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်

မဟုတ်ဘူး ။ ကမ္ဘာကြီးကို ချဉ်းကပ်တဲ့ သဘောတရားအသစ် တွေ တီထွင်တာ၊ ဒါမှ မဟုတ် လက်ခံတာတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်လှဘူး။ အဲ ဒါတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ထားတဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ခပ် ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဝမ်းနည်းနေပုံပေါက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မမေ့နိုင်တဲ့ ပြပွဲ တွေ၊ သီးသန့်ပွဲတွေ၊ ပါဖောင်းမန့်စံပွဲတွေကို အကြိမ်များ စွာ တက်ရောက်ခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့် သုံးသပ်ချက်ကတော့

ဒီအနုပညာဆိုတာဟာ လူတွေကို မပြောင်းလဲစေနိုင်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး တော့ ကျွန်တော့်ကိုပေါ့။

* * *

မာရီယန်းကို ကျွန်တော် ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်တော့ သူက ကရုဏာသက်စွာနဲ့ နားလည်ပေးပြီး သူ့ လက် တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်ကို တင်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ခွင့်ယူမယ် လို့ တောင်းဆိုတာကို သူ လွယ်လင့်တကူ ခွင့်ပြုမှာ ပါ။

"ရှင့်အလုပ်တွေကို လွှဲပေးဖို့ လုပ်ရမယ်...မီရှဲလ်၊ ပြန်လာမှ ပြန်လွှဲယူပေါ့။" သူပြောတာကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်ကြည့်တော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဟုတ်နေတာကို သိလိုက်တယ်။

"ဆေဆလီနာက ရှင့်အစား ဘတ်ဂျက်အလုပ်တွေကို အိမ်ယူလုပ်ပေး လိမ့်မယ်"

လို့ ပြောပြီး စကားကိုဆက်တယ်။

"ကျွန်မ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

သူပြောနေတဲ့ ဆေဆလီနာဟာ ဘယ်သူများ ပါတုံး။ ကျွန်တော် ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်တော့ ပိုစတာ ဒီဇိုင်းတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး မှတ်မိသွားတယ်။ ဆေဆလီနာဆိုတာ ဝဝတုတ်တုတ်နဲ့ ဆံပင်နီတွေနဲ့ ကောင်မလေး။ ဒီကိုရောက်တာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်။ အလုပ် အတွေ့အကြုံရှိပြီး အလုပ်ကြိုးစားမယ့်ပုံ ပေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ မဆုံးခင်က ကျွန်တော် ပွဲအတွက် ဘတ်ဂျက်စာရင်းတွေ လုပ်နေခဲ့ရတာပါ။

'လက်မြောက်ထားကြစမ်း...လူရှုပ်တွေ' ဆိုတဲ့ ပွဲကို ဇန်နဝါရီကျရင် ဘူလာရန်းမှာ လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ အီဗယ်လင်းဆိုတဲ့ ဒေသမှာ ရဲတွေရဲ့ ကြမ်းတမ်းမှုကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ပြသမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံအနေနဲ့ ပြသမှာ မဟုတ်ဘဲ လော့စ်အိန်ဂျလီ ရဲဌာနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပွဲတွေလို ပြဇာတ်ဆန်ဆန်နဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနုပညာသမားက ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားသလို

လူမှုရေး ဝေဖန်ချက်တွေကို ပြမှာ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်စရာ ချဉ်းကပ်မှုနဲ့ ပြသမှာ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ပရောဂျက်တစ်ခုပါ။ ငွေကြေး အကုန်အကျ မများ သလို သိပ်ပြီး ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးလည်း မရှိလှဘူး။ ဆေဆလီနာလို ငတုံးမလေးတောင် အဲဒီပွဲ ဘတ်ဂျက်ကို ရေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ရုံးဆင်းတိုင်း ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ မိန်းမတွေကို ကြည့်ရတဲ့ ရုံကို သွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို ဖရန့်ငါးဆယ်လောက် ကုန်စေတယ်။ ကျွန်တော် သက်ထွက်နှေးနေရင် ဖရန့်ခုနစ်ဆယ်လောက်

ကုန်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပူစီကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းရှင်းစေ
တယ်။ ခေတ်ပြိုင် ဗီဒီယိုအနုပညာ၊ အမျိုးသား အမွေအနှစ်တွေကို
ထိန်းသိမ်း ရာမှာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း

သက်ဝင်နိုင်စေဖို့ ကို ထောက်ပံ့ရတာတွေကို ဟန်ချက် ညီစေဖို့ စတာ စ
တာတွေဟာ ရွေ့လျားနေတဲ့ ပူစီရဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မှော်ပဉ္စလက် ကို ကြည့်
ရင်း အားလုံးအငွေ့ပျံ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဌေးစေ့ထဲမှာ ရှိတာ
တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဆေဆလီနာ ဟာ
ဝန်ကြီးဌာနနားက ကိတ်မုန့်ဆိုင်မှာ ချောကလက် ဝယ်နေလောက်ပြီ။
ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေဟာ

အတူတူပါပဲ။

ကျွန်တော့်လိင်တံဟာ နေထိုင် သိပ်မကောင်းတော့ဘူးဆိုရင် အသုံး မကျ
တော့ဘူးလို့ ထင်လာရရင် ဒိန်ခဲလို မွှေးတဲ့ အရသာကို တောင့်တလာခဲ့ရင်
တစ်ခါတစ်ရံ တော်တော် ရှားရှားပါးပါးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဖရန့်ငါးရာတန်
သီးသန့်ခန်းကို ယူတတ်တယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်
တော့်ဟာကို သူ့လက်တွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ခိုင်းတယ်။ သူက ဘယ်လိုပဲ
ဟန်ဆောင်နေပါစေဦး ကျွန်တော့်အရည်တွေ ပန်းထွက်ဖို့

အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် အိမ်ကို ညခုနစ်
နာရီခွဲ မတိုင်ခင် ပြန်ရောက် တတ်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ဗီဒီယိုနဲ့ ဖမ်းထား
တဲ့ 'ချန်ပီယံတို့ အတွက် မေးခွန်းများ ' အစီအစဉ်ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတာနဲ့
သတင်းကြည့်တယ်။ နွားရူးရောဂါသတင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့
စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဒိန်ခဲပါတဲ့ အသင့်
ချက် မိုဆလင်းမှ ဝိုဟင်း ကိုပဲ အစားများ တာကိုး။

ညကို ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ချန်နယ် ၁၂၈ ခု ရှိပေမ

ယ့် ကျွန်တော် မပျော်ဘူး။ မနက် ၂ နာရီမှာ ကျွန်တော် တူရကီဂီတကို ကြည့်တယ်။

ချောမွန်ဆီက ဖုန်းရတဲ့ နေ့အထိ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ နေ့တွေကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့တယ်။ အခြေအနေဟာ တိုးတက်လာခဲ့ပြီတဲ့ ။ လူသတ်သမားလို့ ယူဆရသူကို မိထားပြီတဲ့ ။ ယူဆရတာတောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဝန်ခံပြီးပြီ တဲ့ ။ လာမယ့်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်သရုပ်ပြမှာ မို့ လာနိုင်မလားတဲ့ ။ လာမှာ ပေါ့လို့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။

ဒီလို ရဲရင့်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မာရီယန်းက ချီးကျူးတယ်။ သူက ဒီလို ဝမ်းနည်းရတဲ့ အချိန်အတွင်း ကြုံရမှာ တွေ၊ အဖေနဲ့ သားကြားက ထူးခြားတဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်းတွေကို ပြောလို့ နေတယ်။ သူက လူမှုရေးအရ လက်ခံနိုင် မယ့် စကားအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ဒီစိတ်ပညာရပ် ဆိုင်ရာတွေကို အံ့အားသင့် အောင် ပြောပြနေတာကိုကြည့်ရင်း သူ ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတာကို သိလာရလို့ ကျွန်တော်

စိတ်ချမ်းသာမိတယ်။ ကျွန်တော် ချားဘု သွားမယ့် ရထားပေါ် တက်နေစဉ်မှာ ပဲ အမျိုးသမီးတွေဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုနားလည်တယ်လို့ သဘောပေါက်မိတယ်။ အလုပ်မှာ တောင်မှ သူတို့ ဟာ စိတ်ခံစားမှု ကြိုးလေးတွေ ချည်နှောင်တတ်ပြီး အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ပိုကောင်း မွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေဖြစ်အောင် တည်ဆောက်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါကလည်း သူတို့ ရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ရပ်ပဲ။ မာရီကလဲမဂ္ဂဇင်းရဲ့ စိတ်ပညာကော်လံမှာ

ဖတ်ဖူးတယ်။ အမျိုးသမီးတွေအနေနဲ့ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ အလုပ်ကို ခွဲခြားနိုင်ရင် ပိုကောင်းပေမယ့် အမျိုးသမီးတွေဟာ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ကြဘူးတဲ့ ။ ရှုအင်အနား ကိုရောက်တော့ ချောမွန်ဟာ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အိုက်ချာ

ကြားမှာ လိုတာထက် ပိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရာကနေ အမှုကို ခြေရာခံနိုင်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် သုံးသပ်မိတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာမှာ ၊ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးမှုမျိုးလဲ။ သူ

မသိနိုင်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စုံစမ်းမှုထဲမှာ အဲဒီလောက် အသေးစိတ် တော့ မပါ နိုင်ဘူး။ အိုက်ချာရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အဖေကို အဲဒီ အကြောင်း လာမေးရင်း အပူပေးအခန်းထဲမှာ ဒေါသနဲ့ ဆောင့်တွန်းလိုက် လို့ ကွန်ကရစ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဦးဆက်ပွင့် သေခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ဝန်ခံ ထား တယ်တဲ့ ။

ပြန်သရုပ်ပြတဲ့ နေ့မှာ ဖလန်နယ်ဘောင်းဘီနဲ့ အနက်ရောင် ပိုလိုရှပ်ကို ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေး သေးသေးလေးဟာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေပေမယ့် ဒီလိုအခြေအနေကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချောမွန်ဟာ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရောက်လာကြသူအားလုံးကို ချောမွန်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လိုက်နုတ်ဆက်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အလွန်ပျော်နေ တယ်။ ဒါက သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး လူသတ်မှုလေ။ ဒီလူသတ်မှုကို

တစ်ပတ်အတွင်း ဖြေရှင်းလိုက်နိုင် တာကြောင့် သူဟာ တကယ့်ကို သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ အနက်ရောင် လည်စည်းကို ပတ်ထားတဲ့ အိုက်ချာဟာ ခုံပေါ်မှာ သေးသေးလေးလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဝင်လာတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သေချာမကြည့်ဘဲနဲ့ သူ့အစ်ကိုရှိတဲ့ နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ တယ်။ ရဲနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိတဲ့ သူ့အစ်ကိုဟာ ကြမ်းပြင်ကိုကြည့်ရင်း ပေတေတေ လုပ်နေတယ်။ သူဟာ မြင်နေကျ လူဆိုး၊

သူခိုးတွေအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ မသနားမိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်တော့ သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ် သူလဲဆိုတာ သူသိမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို သူ့ကို ပြောပြပြီး

လောက်ပြီ။ သူ့ရဲ့ ရက်စက်တဲ့ လောကအမြင်နဲ့ ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ကလဲ့ စား ချေခွင့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ သွေးပါတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို ကလဲ့စား ချေခွင့်ရှိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ သူ့ကြားက ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော် သုံးသပ်မိ ပြီး မျက်လုံးမလွဲဘဲ ဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက မုန်းတီးမှုတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာစေတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှူစပြုလာတယ်။ အင်အားပါပြီး နှစ်လိုဖွယ် ခံစားမှုပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ သာ သေနတ်တစ်လက်ရှိရင် တစ်စက္ကန့်တောင် မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်တော်သူ့ကို ပစ်လိုက်မိမှာ ။

ဒီခွေးကောင်ကို ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက် တဲ့ အတွက် ဘယ်လိုမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရဲတစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မြေဖြူခဲနဲ့ လိုက်မှတ် လို့ နေတယ်။ သရုပ်ပြမှုစပြီ။ လူသတ်သမားရဲ့ ဝန်ခံချက်အရ သူဟာ စကား ပြောနေရင်း ဒေါသထွက်လာလို့ ကျွန်တော့်အဖေကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ဆောင့်တွန်းလိုက်တယ်။ အဖေက ကြမ်းပြင်ပေါ်

လဲကျသွားချိန်မှာ သူ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။

သူ လိမ်နေတာ အသေအချာပဲ။ ချောမွန့်က ဒီအတွက် ပြဿနာ မရှိလှဘူး။ သေဆုံးသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံက ဒါဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ တိုက်ခိုက်မှု ဆိုတာကို ပြလို့ နေတယ်။ ခေါင်းမှာ ကွဲအက်ဒဏ်ရာတွေ အများကြီး ရှိလို့ နေတယ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အကန်ခံထားရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီထက် ပိုပြောပြရင် အဖေမျက်နှာက ကြမ်းပြင်ဘက်ကို လှည့်နေတယ်။ မျက်လုံးတောင် ကျွတ်ထွက်မတတ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ လူသတ်ကောင်က

ပြောတယ်။

"ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး ကျွန်တော် စိတ်လွတ်သွားတယ်"

သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လက်မောင်းတွေ၊ သူ့ရဲ့ သေးငယ်ပြီး ကြောက်လန့်ဖွယ် မျက်နှာကိုကြည့်လို့ သူဟာ ဒီလောက် မရက်စက်ဘူးလို့ မထင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ သူဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေတဲ့ ခေါင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ လျှောက်လဲချက်က ယုံကြည်နိုင်စရာ ရှိနေတဲ့ အတွက် ဂျူရီတွေရှေ့ရောက်ရင် အလျှောက်ကောင်းတာမို့

ထောင်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် လောက်ပဲ ကျနိုင်တယ်။ ချောမွန့်ကတော့ ဒီနေ့လယ်ခင်း ကုန်ဆုံးသွားတာကို သဘောကျလို့ နေပြီး ကောက်ချက်တွေချလို့ နေတယ်။ ကျွန်တော် ခုံပေါ်ကနေ ထပြီး ပြတင်းပေါက်နားကို သွားလိုက်တယ်။ မှောင်စပြု လာပြီ။ သိုးအုပ်ဟာ နေ့တစ်နေ့ကို အဆုံးသတ်တော့မယ်။ သိုးတွေဟာ မိုက်မဲကြတယ်။ အိုက်ချာရဲ့ အစ်ကိုထက်တောင် ပိုမိုက်မဲဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇထဲမှာ

အကြမ်းဖက်မှုဆိုတာ မပါဘူး။ သူတို့ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဆိုရင် ကြောက်ရွံ့ မှုတွေနဲ့ ညည်းတွားနေကြရမယ်။ သူတို့ ရဲ့ ခွာတွေကို ဖြုတ်ကြလိမ့်မယ်။ သေနတ်သံ ထွက် လာပြီးတဲ့ နောက် သူတို့ ရဲ့ အသားတွေဟာ စားစရာ အသား တွေ ဖြစ်လို့ လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေဟာ လက်ချင်းချိတ် နှုတ်ဆက်မှု တွေလုပ်ပြီး လမ်းခွဲကြတယ်။ ချောမွန့်က ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတယ်။

နောက်နေ့မှာ တော့ ကျွန်တော် အိုက်ချာနဲ့ တွေ့တယ်။ အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီက အကြံပေးတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ နဂိုကတည်းကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ကျွန်တော် သူ့ကို သော့ပေးပြီးတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို ချားဘုဘူတာကို

လိုက်ပို့တယ်။ ဆောင်းရာ သီဟာ စိုက်ခင်းတွေကို မိုးထားပြီး ခြံစည်းရိုး တန်းတွေရဲ့ အပေါ်မှာ တော့ တိမ်တွေ တွဲလဲခိုနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူရှိနေတာ သိပ်တော့ အဆင်မပြေလှဘူး။ အိုက်ချာဟာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ လိင်အင်္ဂါတွေကို ကောင်း ကောင်း သိနေပါ လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ပဲ သူတို့ ရဲ့ ရင်းနှီးမှုပုံစံ ပြောင်းသွား တာ ဖြစ်မယ်။ သူက အလေးအနက်ရှိပုံရတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ က မိန်းမတွေကြိုက်တတ်တဲ့ ပုံစံမဟုတ်တာကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် အခုလို ဖြစ်တာကို ကျွန်တော် အံ့ဩမိတယ်။

သူ့မှာ ကျွန်တော်မသိတဲ့ လှည့်ကွက်တွေ ရှိကိုရှိရမယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကိုတောင် သိပ်မမှတ်မိတော့ ဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက် အရက်တစ်လုံးကုန်အောင် အတူတူသောက်ရင်း ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။

အိုက်ချာရဲ့ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန် ကားလေးဟာ ဘူတာရှေ့မှာ ရပ်သွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမခွဲခင် စကားနည်းနည်းတော့ ပြောမှ ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတယ်။

"အင်း"

လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် စကားရပ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စကားမ ဆက်ခင်မှာ သူက အသံတိုးတိုးနဲ့ စကားစလာတယ်။

"ကျွန်မ ဒီနေရာကနေ သွားတော့မယ်၊ ကျွန်မကို ပါရီမှာ စားပွဲထိုး အလုပ် ရအောင် ကူညီပေးမယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ပါရီမှာ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မမိသားစုက ကျွန်မကို ဖာသည့် မလို့ စွပ်စွဲလာခဲ့ရင်ပေါ့"

ကျွန်တော် သူပြောတာကို နားလည်ကြောင်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

"ပါရီမှာ အဲဒီလိုလူတွေ အများကြီး"

လို့ ကျွန်တော် စကားထပ်ဆက်ဖို့ အခက်တွေ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးနှောက်အလုပ် ကောင်းကောင်း မလုပ်လို့ ရှေ့ဆက်ပြောလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် သူ့ကို အားလျော့စေမှာ ကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုလားဘူး။

"ကျွန်မ မိသားစုဆီကနေ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်လို့ မရတော့ဘူး"

လို့ သူ စကားကို ဒေါသသံနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

"သူတို့ တွေက ဆင်းရဲရုံတင်မကဘူး သောက်သုံးလည်း တစ်စက်မှ မကျဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်တုန်းက ကျွန်မအဖေ မက္ကာကို ဘုရားဖူးသွားခဲ့တယ် အဲဒီနောက် အဖေ့ဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ဘူး ကျွန်မအစ်ကိုတွေက ပိုလို့ တောင် ဆိုးသေးတယ် သူတို့ အချင်းချင်း သောက်သုံးမကျမှုတွေကို အပြန် အလှန် အားပေးကြတယ် သူတို့ တွေဟာ ပက်စတီအရက်တွေကို ဇွတ်တရွတ် သောက်ကြတယ်၊ သောက်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့

စစ်မှန်တဲ့ တစ်ခုတည်း သော ကိုးကွယ်ရာကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေသူတွေလို့ အထင်ကလည်း ရောက်သေး၊ ကျွန်မက အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မကို အပျက်မ လို ဆက်ဆံကြတယ်၊ အလုပ်ထွက်လုပ်မယ့် သူတို့လို သောက်သုံးမကျတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်မျိုးနဲ့ ယူစေချင်နေတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မူဆလင်တိုင်းဟာတော့ မဆိုးပါဘူး"

လို့ ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးဆောင် အိတ်

ကိုယူပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

" မင်း အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ် "

လို့ စကားကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ အိုက်ချာက ကျွန်တော့်ကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တယ်။ လေအေးတွေဟာ ကားထဲကို စီးဝင်လာ တယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မူဆလင်မတွေကို ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အားတင်းပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးပြတယ်။ သူ့အပြုံးက ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ပိုရိုးသားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့လက် တွေကို အကြာကြီးကိုင်ပြီး

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက နေ နွေးထွေးမှုတွေကို ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်က သွေးခုန်နှုန်းကို ခံစားရမိ တဲ့ အထိ ကျွန်တော် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မိတယ်။ ကားကနေ ပေ အနည်းငယ်လောက် အကွာမှာ ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ကို လက် ပြလိုက်တယ်။ အဆုံးမတော့ အရာအားလုံးရဲ့ အစား ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ ဆက်နွယ်မှုလေး ရှိသွားတယ်။ အရာအားလုံးရဲ့ အစား တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားတယ်။

ရထားပေါ်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်မိတော့မှ ကျွန်တော်သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးခဲ့ ဖို့ ကောင်းသားလို့ တွေးမိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမပေးခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်။ ပေးခဲ့ရင်လည်း တစ်မျိုးထင်ဦးမယ်။ ထူးဆန်းတာက တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ချမ်းသာတဲ့ လူ ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ တွေး မိ တယ်။ ချမ်းသာတယ်လို့ ပြောလို့ ရနိုင်တဲ့ အဆင့်ပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဘဏ်ထဲကငွေတွေဟာ ကျွန်တော့်

ဘဏ်စာရင်းထဲ လွှဲပြောင်းပေးနေလောက်ပြီ။ အဖေဆီက ကျန်တာတွေ ဖြစ်တဲ့ ကားကိုရောင်းဖို့ ကားအေဂျင်စီ ပို့ခဲ့ပြီ။ အိမ်ကိုရောင်းဖို့ လည်း

အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါတွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ ဈေးကွက်ကပဲ ဆုံးဖြတ်သွားလိမ့် မယ်။ ပွဲစားခတော့ ပေးရမှာ ပေါ့။ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းထက်တော့ မပိုနိုင်ပါ ဘူး။ အခွန်လည်း

ဆောင်ရမယ်။ အခွန်ရုံးကနေ လက်ခံဘောက်ချာ တစ်စောင် ပို့ပေးလိမ့် မယ်။

ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို အမွေဖြစ်ဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေးခဲ့ဖူးပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီစိတ်ကူးကို လက်လျှော့လိုက်တယ်။ သူ့အဲဒီလိုလုပ်ရင် စာရွက်စာတမ်းကိစ္စတွေ အများကြီးနဲ့ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင် တယ်။ သူ့အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူးလို့ တွေးကောင်းတွေးခဲ့နိုင် တယ်။ သေမှ တော့ ဒီသောက်ပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်ရတော့မှာ လဲ ဆိုပြီး တော့ပေါ့။ သူ အဲဒီလိုပဲ တွေးခဲ့မယ်လို့

ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လူယုတ်မာ တစ် ယောက် သေပြီ။ သူ့နောက်ဆုံးနှစ်တွေမှာ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောင်းစားတော့မယ်။ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ တိုယိုတာလန်ခရူဆာ ကားကိုလည်း ရောင်းတော့မှာ ။ ကျွန်တော်က ယာဒင်ဒယ်ပလွန်နားမှာ နေတာ။ လန်ခရူ ဆာကြီးကို မူဖီတော့ဒ်မှာ ရှိတဲ့ ဈေးဝယ်သွားရင် သုံးမလားလို့ လည်း စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။

စိတ်ခံစားမှု ကြီးကြီးမားမား မရှိသည့် တိုင်အောင်မှ အမွေအတွက် နာရေးကိစ္စ လုပ်ပေးရတာဟာ သိပ်ကြီးကြီးမားမား တာဝန် မရှိလှပါဘူး။ အခွန်ဆောင်ပြီးရင်တောင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖရန့်ငွေ သုံးသန်းလောက် ရ နိုင် တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီငွေပမာဏဟာ ကျွန်တော့် တစ်နှစ်လစာ ရဲ့ ဆယ့်ငါးဆရှိတယ်။ အဲဒီငွေဟာ ဥရောပမှာ အောက်ခြေသိမ်း

အလုပ်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်စာ ဝင်ငွေလောက်တောင်

ရှိတာဆိုတော့ မဆိုး လှပါဘူး။ အဲဒီငွေနဲ့ တစ်ခုခု စတင်လို့ ရတယ်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ဆိုရင် ဘဏ်ကနေ စာတစ် စောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ရထားဟာ ဘေယဲဘူတာနား ရောက် လာပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘဏ်စာရေး စကားပြောမှာ ကိုတောင် မြင်ယောင် မိ တယ်။ ဘဏ်စာရေးက ကျွန်တော့်ဘဏ်စာရင်းထဲမှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာကို လိုလိုလားလားနဲ့ ပြောပြလိမ့်မယ်။ ငွေတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ဆွေးနွေးလိမ့်မယ်။ ဘဝမှာ လူတိုင်း ငွေကြေးအတိုင်ပင်ခံ

တစ်ယောက်လောက်တော့ လိုဦးမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်း စဉ်းစားပြီး စိတ်ပူတာကြောင့် စိတ်ချလုံခြုံစွာပဲ ထားမယ်။ မ ရင်းနှီးဘူးဆိုပြီး အပြုံးလေးနဲ့ ပြောလိုက်မယ်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေ၊ ဘဏ္ဍာရေး အကြံပေးတွေ ဟာ ဝင်ငွေရမှာ ထက် စိတ်ချလုံခြုံမှုကို ပိုကြိုက် ကြတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း သူတို့ အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ရယ်မောတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ ကို

နားလည်မှု မရှိစေချင်ပါဘူး။ ငွေပင်ငွေရင်းကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ လိုအပ်လာရင် လုံခြုံစိတ်ချရမှုက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ဘဏ်စာရေး အနေနဲ့ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို လမ်းကြောင်းတစ်မျိုး ပြောင်းအောင် ကြိုးစားရမှာ ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားဖို့ လည်း အကြံပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ငွေ ရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်ရင် အမြတ်အစွန်း နည်း နည်းပါးပါး

မရနိုင်ဘူးလား။ ကျန်တဲ့ တစ်ပုံကိုလည်း စွန့်စားတဲ့ အနေနဲ့ ထပ်ထည့် လိုက်ရင် အမြတ် ပိုမရနိုင်ဘူးလား။ ရက်အနည်းငယ်လောက် ထပ်စဉ်းစား ပြီးမှ သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုကို ကျွန်တော် ထပ်ရွှေ့ဆိုင်းဦးမယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်

ကို စိတ်အား ထက်သန်စွာနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖြည့်ပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမခွဲခင် လက်ကို အကြာကြီးဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြလိမ့် မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ကျင့်သုံးတဲ့ နိုင်ငံမှာ နေထိုင်နေတာပါ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အားကောင်းတဲ့ အစိုးရထောက်ပံ့မှုတွေနဲ့ ဝန်းရံထားတဲ့ ဘဏ်စနစ်တွေရှိပြီး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကို တင်းကြပ်တဲ့ ဥပဒေစည်းကမ်းတွေနဲ့ ကာကွယ်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်က သာ ဥပဒေရဲ့ တစ်ဖက်ကို မသွားမချင်း ကျွန်တော့်အတွက် ဒေဝါလီခံရစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

အားလုံးခြုံကြည့်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိလှပါဘူး။ တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပညာကို လေးလေးနက်နက် သင်ယူခဲ့ တာ မရှိဘဲနဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် အလွယ်တကူ အလုပ်ရခဲ့တာပါ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ခေတ်မီအောင် ပြုပြင်ခဲ့တဲ့ ရှစ်ဆယ့်ငါး နောက်ပိုင်းနှစ် တွေ မှာ ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အထင်ကရ ဂျက်လန်းက နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အင်စတီ ကျူးရှင်းတွေကို တောက်ပြောင် ခမ်းနားစေရမယ်လို့

ကြွေးကြော်ခဲ့စဉ်ကပေါ့။ ကျွန်တော် စတင်ချင်းရတဲ့ လစာက မနည်းလှပါ ဘူး။ နောက်တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီး လာပြီး မူဝါဒတွေပြောင်းပေမယ့် ပြဿနာမရှိဘဲ နေလာနိုင်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်က ရိုးသားတယ်။ နေပုံထိုင်ပုံ ကောင်းတာကြောင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ အထက်လူကြီးတွေရဲ့ နှစ်သက်မှုကိုခံရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကတော့ နွေးထွေးမှု မ ရှိလှတာကြောင့် တကယ့်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ၊

သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ လီဆီယက်စ်ရောက်တော့ ညဟာ အလျင်အမြန် ရောက်လို့ လာတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ မာရီယန်း

လို အလုပ်အပေါ် နှစ်သက်မှု ဘာကြောင့် မရှိတာလဲ။ ပုံမှန်အားဖြင့်လည်း ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ကျွန်တော် ဘာကိုများ နှစ်သက်တာရှိလို့ လဲ။

ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများ စွာ ကြာတဲ့ အထိ အဖြေ မရခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက် မနက်ခင်းမှာ တက္ကစီနဲ့ ကျွန်တော် ရွားစီလေဆိပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

* * *

အခန်း(၃)

အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာ ခရီးသွားအေဂျင်စီ စားပွဲ ထက် ပေအနည်းငယ်လောက်အမြင့်မှာ အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ ခဲ့ တယ်။ ခရစ္စမတ် အားလပ်ရက်ကာလ၊ စနေမနက်ခင်းမှာ ရွားစီလေဆိပ် ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ပျားပန်းခပ်နေတယ်။ အားလပ်ရက်ရတဲ့ ရက် အနည်းငယ်လေး အတွင်းမှာ ဥရောပ အနောက်ပိုင်းသားတွေဟာ ကမ္ဘာ ကြီးရဲ့ တခြားဘက် အခြမ်းကို သွားဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ကို

သူတို့ လေယာဉ်နဲ့ ပတ်ချင်နေကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ် လွတ်မြောက်မှုလို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို ခရီးသွားဖို့ လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေဟာ ရှုပ်ထွေးလို့ နေတယ်။ ဥရောပ အနောက် ပိုင်းသားတွေလိုပဲ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ချင်နေတယ်။ ခရီးသွားရတာ က

လည်း အခက်အခဲတွေတော့ အများ သား။ ဘာသာစကား အခက်အခဲ၊ အဆင်မပြေတဲ့ အများ ပြည်သူ့ပို့ဆောင်ရေးစနစ်၊ ဓားပြတိုက်ခံရမှာ ၊ အခိုးခံရ မှာ ကြောက်ရတဲ့ သောက။ ဘယ်လိုပဲ အခက်အခဲ ရှိနေပါစေ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာက တိုးရစ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ကိုယ်တတ်နိုင်တာ

ကိုပဲ အိပ်မက်မက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကိုတော့ 'ရိုမန်တစ်ပြေးလမ်း'၊ 'ရောင်စုံ လေ့လာရေးခရီးများ '၊ 'ပျော်စရာများ စားသုံးခြင်း' ဆိုတဲ့ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာက လက်ကမ်းစာစောင် သုံးခုထဲကနေ ရွေးချယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျူးဘားခရီးစဉ် ဆယ့်ခြောက်ရက်၊ ဆယ့်လေးညအိပ် ဖရန့် ၁၃၅၀ နဲ့ ထိုင်း ဆယ့်ငါးရက်၊ ဆယ့်သုံးညအိပ် ဖရန့် ၁၇၇၅ ဆိုတဲ့ နှစ်ခုအနက် ထိုင်းကို ကျွန်တော် ပိုသဘောကျမိတယ်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ကျူးဘားမှာ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး။ မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ ကွန်မြူနစ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်တဲ့ နိုင်ငံကို မသွားချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထိုင်းကိုပဲ

ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ လက်ကမ်းစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာက ရှင်းရှင်းလေးပဲ။

စွန့်စားမှုတွေပါမယ့် အပြီးအစီး ခရီးစဉ်က သင့်ကို ခေမြစ်ကျွန်းပေါ် ရှိဝါးတောကနေ ဖူးခက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ ကော့စမေ့ကျွန်း အပါအဝင် ခရာ၊ ကိုဖီဖီ ကျွန်းလေးတွေကို ခေါ်ဆောင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပူပိုင်းဒေသသို့ ပျော်စရာခရီးစဉ်ပါ။

* * *

ညရှစ်နာရီခွဲ ဒေါင်ခနဲမြည်ချိန်မှာ ယက်မေးယော့ဟာ ၁၃ ရပ်ကွက်၊ ဘ

လွန်ကီးလမ်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့အိမ်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ် ကို တက်ခွဲလို့ ပါရီမြို့ကြီးကို အရှေ့၊ အနောက် စုန်ဆန်တော့တာပဲ။ လမ်းကြောင်း ဂရီနဲလ်လမ်းမရှိ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာ ရုံးချုပ်။ တစ်ရက်ခြား တစ်ခါ ကုမ္ပဏီရဲ့ အေဂျင်စီ လေး၊ ငါးခုကို သူလှည့်ရတယ်။

"နောက်ဆုံးထွက် လက်ကမ်းစာရွက်တွေ ယူလာခဲ့ပြီ၊ ဒီစာရွက် တွေကို စာတိုက်ကလည်း ပို့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါဟာ အပူဒဏ်လည်း ခံနိုင်တယ်"

လို့ ဘော့စ်ဖြစ်တဲ့ ယက်မေးယော့က ရှင်းပြတယ်။ သူဟာ အမြဲတမ်း အားကစားသမားဆန်ပြီး အရောင်မျိုးစုံပါတဲ့ လည်စီးကို ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို အားတက်စေမယ့် စကားကိုလည်း ပြောသေးတယ်။

"နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ငါသွားခဲ့တဲ့ အေဂျင်စီတွေမှာ ရောင်းအား တွေ အရမ်းသိသိသာသာ တက်ခဲ့တယ်"

လို့ အပြုံးလေးနဲ့ သူရှင်းပြတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားကို ကက်ပီတယ် သတင်းစာက သတင်းထောက်တစ်ယောက်က လိုက်စုံစမ်းတယ်။ ၁၉၆၇ တုန်းက လက်တစ်ဆုပ်စာ ကျောင်းသားတွေ စုတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ဒီလောက်တောင် ကြီးမားခဲ့ပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပေါ့။ ၁၉၆၈ မေလ ကျောင်းသားသပိတ်မှာ ဆန္ဒပြတဲ့ ကျောင်းသား ထောင်ပေါင်းများ စွာဟာ ပါရီမြို့၊ ဒွန်ဗဲရီချာရီမှာ ရှိတဲ့ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာ ရုံးခန်းကို

ဖြတ်သွားခဲ့ကြတာတော့ အသေအချာပဲ။

"ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့တယ်၊ ကင်မရာတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ..."

ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဦးဆောင်တဲ့ လက်ဝဲကက်သလစ်အဖွဲ့ရဲ့ ကင်းထောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ယက်က ပြန်ပြောင်းပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကုမ္ပဏီကို လူသိများ ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာ (စစ်မျက်နှာသစ်) ဆိုတာ

ဟာ အမေရိကန်သမ္မတ ဂျွန်အက်ဖ်ကနေဒီရဲ့ မိန့်ခွန်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စစ်မျက်နှာသစ်များ ဆိုတဲ့ စကားကို ယူသုံးထားတာ ဖြစ်တယ်။

လစ်ဘရယ်ဝါဒကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယက်မေးယော့ဟာ အဲဖရန်နံ့ လေကြောင်းလိုင်းရဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှုတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး လေကြောင်းခရီး ဟာ အားလုံးအတွက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကျော်လာတဲ့ အခါမှာ တော့ ပြင် သစ်နိုင်ငံရဲ့ နံပါတ်တစ် ခရီးသွားအေဂျင်စီ ဖြစ်လို့ လာတယ်။ အခြား ကုမ္ပဏီကြီးတွေလိုပဲ အရင်းရှင် စနစ်သစ်ရဲ့

မျက်နှာစာတစ်ခု ဖြစ်လို့ လာတယ်။ 2000 ခုနှစ် အရောက်မှာ တော့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ အခြားလုပ်ငန်းတွေ အားလုံး ထက် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးအလုပ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီခရီးသွားလုပ်ငန်းမှာ လိုက်ပါနိုင်ဖို့ ကျန်းမာရေး အသင့်အတင့် ကောင်းမွန်ဖို့ ပဲလိုတယ်။ ထိုင်း ခရီးစဉ် ဆိုရင် ငွေသုံးစွဲနိုင်မှုနဲ့ အဆင့်သုံးမျိုး ထပ်ခွဲထားတယ်။ ရိုးရိုး၊ ကောင်း၊ အကောင်းဆုံးဆိုပြီး

ခွဲထားတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်ခုကို လူနှစ်ဆယ် လောက်ပဲ ထည့်ထားတယ်။ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ချစ်စရာ လူမည်းကောင်မ လေး နှစ် ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့ ခရီးစဉ်တူပါစေလို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခရီးသွား စာရွက် စာတမ်းတွေကို သွားယူလိုက်တယ်။ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဟာ အချိန် ဆယ် တစ်နာရီ လောက် ကြာမယ်လို့ သိရတယ်။

ဘယ်လေကြောင်းလိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ဒီလောက် ကြာ တာကတော့ လုံးဝ မကောင်းလှပါဘူး။ လေထဲရောက်တဲ့ အခါ တစ်တန်း တည်းထိုင်နေတဲ့ ခရီးသည် တွေကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဘဲ ခြေဆန့်

လက်ဆန့် လုပ်ဖို့ ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အပြိုးတုတွေနဲ့ လေယာဉ်မယ်
တွေ ရဲ့ ကြေညာတာတွေကိုလည်း တစ်ချိန်လုံး လိုက်နာနေရဦးမယ်။
လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာ က ခေါင်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့

လော်ကာထဲကို ကိုယ့် ပစ္စည်းတွေ အရင်ဆုံး ထည့်လိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒါ
တွေကို လေယာဉ် မဆင်း မချင်း ယူလို့ မရတော့ဘူး။ ပြီးတာနဲ့ လေယာဉ်
ကြာချိန်က ခင်ဗျားကို အနိုင် ကျင့်တော့တာပဲ။ အဲဒီလောက် အကြာကြီး
အချိန်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား ဘာလုပ် မှာ လဲ။ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တာဆိုလို့ နည်း
နည်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ကတီးကတီး သောက်ဖို့ ရယ်၊ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်တွေ
ကြည့်ဖို့ ရယ်၊ အခွန်လွတ်ပစ္စည်းတွေ

ရောင်းတာကို ဝယ်ဖို့ ရယ်ပဲရှိတယ်။ အန္တရာယ်ရှိစိတ်ကို မရပ်မနား ပေါ်
နေရ မယ်။ လေယာဉ်ပျက်ကျမှာ ကို စိတ်ထဲကနေ မြင်ယောင်ပြီး ပူပန်
သောက ရောက်နေရတာလည်း ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ရှည်လျားကြာမြင့်တဲ့
လေယာဉ် ပျံသန်းချိန်ကြောင့် နှလုံး လေသင်တုန်းဖြတ်ပြီး သေခဲ့ရသူတွေ
လည်း မနည်း တော့ဘူး။ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းတွေက ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ ဒီဟာ
မလုပ်ရ ဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ ပူပန်သောကတွေကို

ကြီးသထက်ကြီးအောင် လုပ်လိမ့်မယ်။ စီးကရက် မသောက်ရတာ၊ စာ
ဖတ်မရတာကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်မှာ ပဲ။ တစ်ခါတလေ အယ်ကိုဟော
ပါ မရတတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင် ရတာကတော့ ခွေးမတွေက
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှာဖွေရေး လာမလုပ်ကြ တာပဲ။ အတွေ့အကြုံ ရင့်
ကျက်နေတဲ့ ခရီးသွားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့် အတွက် လိုအပ်တာ
တွေကို ကိုယ်နဲ့ မကွာ ယူထားပြီးပြီ။ အိပ်ဆေးပြားတွေနဲ့ ဓာတ်ဘူးတစ်ဘူး
ကို

ယူလာခဲ့တယ်။ အရင်က အရှေ့ဂျာမနီလို့ ခေါ်တဲ့ နေရာကို ဖြတ်ကျော်လာ

ခဲချိန်မှာ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လို့ နေပြီ။

ပခုံးပေါ်ကို အလေးချိန်တစ်ခုနဲ့ ပူနွေးတဲ့ အသက်ရှူမှု ရောက်လာ တာ ကြောင့် ကျွန်တော် နိုးလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးကလူကို သူ့နေရာမှာ နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် တွန်းပို့လိုက်တယ်။ သူဟာ မျက်လုံး မဖွင့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုးဟောက်နေတယ်။ သူဟာ တော်တော်ဝပြီး အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်။ ဆံပင်အညိုရောင်ကို တိုတိုညှပ် ထားတယ်။ သူ့ပုံစံက နှစ်လိုဖွယ် သိပ်မကောင်းသလို၊

ဉာဏ်ကောင်းမယ့်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ တကယ်တော့ သူ့ပုံစံက ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ပုံစံပါ။ လေယာဉ်ကပေးတဲ့ အပြာရောင်စောင်ပျော့ကို ခြုံလို့ ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ အလုပ်သမားဆန်တဲ့ လက်ကြီးတွေကို သူ့ဒူးခေါင်းပေါ် တင်လို့ ထားတယ်။ သူ့ခြေထောက်နားမှာ ကျနေတဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ အပေါ်စား အင်ဂလို ဆက်ဆွန် ဘတ်ဆဲလား စာရေးဆရာ ဖရက်ဒရစ်ဖော်ဆစ်ရဲ့ ဝတ္ထုပါ။ ဒီစာအုပ် ကို ကျွန်တော်

တစ်ဝက်လောက်တော့ ဖတ်ဖူးတယ်။ မာဂရက်သက်ချာ ဂုဏ်တော်ဖွင့် တွေပါပြီး ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကို မိစ္ဆာအင်ပါယာ အနေနဲ့ ဖော်ပြထား တယ်။ ဘာလင်တံတိုင်း ဖြိုပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကို သူဘယ်လို ရေးထားလဲ သိချင်မိတယ်။ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် လှန်လှောကြည့်မိတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ လူဆိုးတွေနေရာမှာ ဆာဘီးယားမျိုးချစ်တွေကို ထည့်သွင်း ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး

ဂျေဆင်မန့်ကတော့ စီအိုင် အေမှာ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ နေပြီ။ စီအိုင်အေက လည်း ချေချင်းညာ မာဖီးယားတွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့လို့ ထားတယ်။ စာအုပ်ကို ဘေးကလူရဲ့ ပေါင်ပေါ် ပြန်တင်ပေး လိုက်တယ်။ ဗြိတိန် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားက ဘယ်လိုများ ပါလိမ့်နော်။ စာအုပ်

ကြားထဲမှာ နူးဗဲလ်ဖရွန်တီယာက ပေးတဲ့ မြေပုံနဲ့ ညှပ်ပြီးတော့ အမှတ်အသားလုပ်ထားတယ်။ ခုမှ ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး

ခရီးဖော်ကို တွေ့တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ လေယာဉ်ပျံသန်းနေတဲ့ နေရာကို ပြသနေတဲ့ တီဗီဖန်သားပြင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ချေချင်းညာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အပြင်မှာ အပူချိန်က အနုတ် ၅၃ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်၊ အမြင့်ပေ ၁၀၁၄၃၊ ဒေသစံတော်ချိန် ၀၀.၂၇။ နောက်ထပ် ဖန်သားပြင်တစ်ခုမှာ တော့ ကျွန်တော်တို့ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ပျံသန်းနေပါပြီလို့ ရေးထားတယ်။ ပြတင်း ပေါက်ကနေ ဘာကိုမှ မမြင်ရဘူး။ တာလီဘန်တွေဟာ

အိပ်မက်ထဲမှာ သူတို့ ရဲ့ ညစ်ညမ်းမှုတွေနဲ့ မွေ့လျော်နေလောက်ပြီ။

"ဂွတ်နိုက် တာလီဘန်၊ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ"

ကျွန်တော် တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ဒုတိယမြောက် အိပ်ဆေးပြားကို သောက်လိုက်တယ်။

* * *